

PILLANATRAGASZTÓ

Reggel még nem csöpögött. Tisztán emlékezett, hogy amikor délelőtt tíz körül belépett a konyhába, akkor a radiátor alatt még nem volt víz. Később átment az egymásba nyíló kiállítótermekbe és ellenőrizte, hogy mindenütt ki van-e ragasztva a műtárgyak alá a cím meg az ár. Mire tizenegy körül visszatért a hátsó kis konyhába, hogy előkészítse a fogadásra a tálat, már állt a víz a kövön.

Fogalma sem volt, honnan kerítsen szerelőt. Először is felitatta egy ronggyal a tócsát, aztán telefonált a szállítónak a borok miatt. Nagy tömegre számított az előszilveszteri bulin. A három kiállítóterem egybenytva sem volt túl tágas, a galériát ugyanis egy bérház második emeletén, egy lakásban alakították ki, de az év végi eseményre mégis mindig összezsúfolódott vagy száz ember. A tulajdonosnő ilyenkor több képet és tárgyat adott el, mint a megelőző hónapokban összesen.

Dél körül megérkeztek a borok, addigra a leterített rongyok ellenére is úszott a konyha. Muszáj volt valamit tenni. Föl-le járkált a visszhangos térben: felhívta a ház gondnokát, aztán a tudakozót. Ott három nevet ajánlottak, abból az első kettő nem vállalta, a harma-

dik meg azt mondta, hogy talán hat körül oda tud érní, a hóeséstől függ. A nő azt felelte, hogy a hat óra késő lesz, ide hétre már a vendégek érkeznek, és kérte a szerelőt, hogy nagyon siessen.

Ötkor csöngettek. A szerelő magas, testes, jóképű férfi volt. Bement a konyhába és guggolva elkezdte vizsgálgatni a csöveket, aztán a falfülkében a kazánt. Kopácsolt, kimelegedett, a dzsekijét a székre dobta. A galériásnő magára hagyta azzal, hogy szóljon, ha szüksége van valamire. Nem volt már dolga odabent, de nem akart kényszeredetten társalogni a térdeplő férfi fenekével. Úgy tíz perccel később a szerelő megjelent a középső kiállítóteremben és elmondta, hogy szerinte mi a gond. Hogy megrepedt egy cső, pontosabban nem is maga a cső, hanem a csatlakozás, és ezt nem lehet egyszerűen csak kicserélni. Miközben magyarázott, a falra kiakasztott képeket nézegette, és a galériásnő növekvő ingerültséggel várta, hogy mindjárt hozzáfűz valamit a kiállításhoz is. A férfi azonban maradt a csöveknél. Azt fejtegette, hogy ezeket az új karos csaptelepeket egy mozdulattal meg lehet emelni, jön is a víz rögtön, de a rendszerben ilyenkor a normál három barról nyolc-tíz barra nő a nyomás, amit ezek a henco-csövek nem is bírnak. Ő ilyen roppantós kötéseket eleve nem használ, csóválta a fejét, de nem ez a kérdés, hanem hogy mit lehetne most csinálni, azt a részt ugyanis, ahol a dupla cső megy fölfelé a falban – és itt függőlegesen döfött egyet a középső és a mutatóujjával, mint egy nőgyógyász –, azt ki kellene emelni. Neki teljesen mindegy, válaszolta a galériásnő, hogy hol a hiba, ő csak azt kéri a szerelőtől,

hogy szüntesse meg. A férfi visszament a konyhába, aztán leszaladt a kocsijához, hogy szigetelőanyagot és szerszámokat hozzon. Amikor visszajött, egészen vörös volt az arca, amiből a galériásnő arra következtetett, hogy nagyon hideg lehet.

Közben besötétedett. A teremben állítgatni kellett még kicsit a világításon. Néhány tárgy üvegvitrinben volt kitéve, nehogy a nagy jövés-menésben lába keljen valaminek. Az üvegszekrények viszont túlságosan csillogtak, és messziről nem látszottak bennük eléggé a tárgyak, ezért a fényt jobbnak látszott a két vitrin közti falra irányítani.

A szerelő egyszer még kijött, kért egy pohár vizet. Felhajtotta, aztán visszament szöszmötölni. Egy ideje nem hallatszott a csövek fémes hangja, úgyhogy valószínűleg már a szigetelésnél tarthatott.

Közben a galériásnő észrevette, hogy az egyik kiállított fehér porcelántál ferdén áll. Kivette a helyéről és megállapította, hogy alul három lábából egy kis láb levált. Ott hevert külön az üvegpolcon, mint egy kihúzott fog. Ekkor az órájára nézett: fél hét volt. Átfutott rajta, hogy meg lehetne ragasztani azt a kis pöcöknyi lábat, mielőtt befutnak az első vendégek. Emlékezett is, hogy van pillanatragasztó hátul egy dobozban. A következő fáradt gondolata az volt, hogy miért nincs még mindig itt az a két lány, akik a bort szolgálják fel, és mit vacakol annyit az a hülye szerelő. Dühösen indult kifelé, aztán a folyosón megtorpant.

A fekvő szerelő bakancsos lába kilógott a folyosóra, mintha a konyha közepén bütykölné valamit. A nő nem értette. Közelebb lépett és közben meg is kérdez-

te tőle, hogy na, hogy áll. A férfi nem válaszolt: úgy feküdt ott karját a feje alá téve, mintha a fárasztó nap után váratlanul elaludt volna. A galériásnőnek még volt is egy kétségbeesett mentő gondolata arról, hogy biztos csak pihen, miközben már látta, hogy a férfinak nyitva van a szeme és tátva a szája is.

A pillanatragasztóról elfeledkezve leguggolt a mozdulatlan testhez. Ijedtében, vagy inkább zavarában többször is azt mondta, hogy hahó, hahó, uram, mintha azt várná, hogy a szerelő visszaintegessen és felpatanjon. Aztán amikor nem jött válasz, kicsit idegenkedve megfogta a férfi csuklóját. Nehéz, meleg kézfeje volt a szerelőnek, és karikagyűrűt viselt. A nő megnézte a pulzusát: nem vert a szíve. Ekkora a hátára fordította és dörzsölgetni kezdte a mellkasát, ahogy a filmekben látta. Erre se történt semmi.

A galériásnő elővette a mobilját, hogy telefonáljon a mentőknek. Már látta is maga előtt a havazásban villogó autót és a rémülten toporgó vendégeket, aztán a kikerkező, szirénázó rendőrautót. Még egyszer a szerelőhöz guggolt, mint aki jobb belátásra akarja bírni, aztán egy újabb „hahó, uram!” kíséretében méltatlankodva megrázta. Közben sípolni kezdett a kaputelefon. Megérkeztek a kislányok és hozták a pogácsát meg a miniiszlert is, mert azt rendelt.

A nő a szerelőre nézett, mintha tőle várná a megoldást. Olyan rémült volt, mintha a szeretőjét kellett volna elrejtene az érkező férj elől. Elkezdte behengergetni a férfit a takarítóhelyiségbe, de a test alig mozdult. Ólomnehéz volt, mint a mamika nagyperzsája tisztításakor, ha teleszívta magát vízzel. Az ajtónál megpróbálta

felállítani, de nem sikerült: fekve, ferdén betömöködte valahogy a kis fülkébe. A bal lába kilógott. Megemelte a súlyos lábat, és sietve felpolcolta egy kék vödörre. A szerelőre közben ráestek a polcra a négyesével csomagolt papírtörölkők, de nem volt már idő visszatenni őket, mert odakint csöngették. A takarítóhelyiséget nem lehetett külön zárni, ezért csak rányomta az ajtót a férfirra, és kívülről odatolt keresztben egy asztalt.

A kislányok ezen az asztalon készítették elő aztán a pogácsástalakat, és helyezték készenlétbe a finom chilei borokat. A galériásnő oda-odapillantgatott, mintha attól tartana, hogy a magához térő szerelő gölemként sodorja majd le az összes üveget és tálcat. Visszament a terembe, bezárta a vitrint a bicegő tállal, és üdvözölte az érkezőket.

Fél nyolcig egyre csak jöttek, jöttek. Több vendég gyűlt össze, mint a megelőző években bármikor. Pezsgőt kínáltak nekik, egy színész méltatta a galéria kulturális életben betöltött szerepét, köszöntötte a jelen lévő alkotókat, aztán átadta a szót a galériásnőnek, aki azt fejtegette, hogy mint minden művészeti intézménynek, neki is voltak nehézségei, de büszke rá, hogy a színvonalból nem kellett engednie.

Miközben beszélt, odakint jól hallhatóan, kitarótan csöngött egy mobil. Mindenki azt gondolta, hogy a felakasztott kabátok valamelyikében szólalt meg egy készülék, a galériásnő azonban sejtette, hogy a szerelőt hívják, és kiverte a víz.

A beszéd végeztével az egybegyűltek szétszéledtek. Az alkotók kezét fogták, szembedicsérték egymást, a férfiak a borokhoz igyekeztek, a nők pisilni, várakoz-

zás közben pedig arról suttogtak, hogy szegény galériásnő nagyon rosszul néz ki, tiszta vörös a feje, biztosan klimaxol.

Tizenegy óra múlt, mire mindenki távozott. Az utolsó vendégek nem várták meg a liftet, hanem hangoskodva indultak gyalog a gangon a lépcső felé.

A galériásnő bezárta a bejárati ajtót és föllélegzett. Visszament a konyhába, ahol mindenütt üres poharak és papírtányérok álltak. Tűnődve elszívott egy cigarettát, elnyomta a csikket egy papírtányéron. Elhúzta az asztalt, lepotyogtak a gombócba gyűrt szalvéták. Mivel odabentről semmi nem hallatszott, még egyszer beszólt, hogy hahó, uram, aztán kinyitotta az ajtót.

A szerelő ferdén kidőlt a köre. A nő lekuporodott vele szemben, és magához vett egy pogácsástalat. Akkor döbönt rá, hogy dél óta nem is evett semmit. Elcsigázva rágcsálta a maradékot, aztán feltápáskodott. Tudta, hogy most már muszáj lesz telefonálni, ki kell hívni a mentőket és mondani kell majd nekik valamit erről az egészről.

Egy csomó víz összegyűlt a sarokban. A szerelő kinyújtott karja belelógott, elázott a flaneling mandzsettája.

A nő megkerülte a testet, és belépett a takarítóhelyiségbe. A pillanatragasztó persze nem volt a helyén, ahol kellett volna, a dobozban. – Hát akkor hogy ragasszam meg azt a kurva tálat? Hogy ragasszam meg? – kiabált a szemetes konyhában. – Hát mégis, hogy a jó büdös francba ragasszam meg? – És sírni kezdett, rá az üres üvegekre, a maszatos padlóra, rá a mozdulatlan szerelőre.